

РАЗСЛЕДВАНИЯТА НА ИНСПЕКТОР ГАМАШ

СВЕТЛИНА В ПУКНАТИНИТЕ

ЛУИЗ ПЕНИ

Единствен в света седемкратен носител на наградата „Агата Кристи“

ПЪРВА ГЛАВА

Одри Вилньов знаеше, че онова, което си въобразява, няма как да се случи. Беше голяма жена и можеше да направи разлика между реалността и въображението си. Но всяка сутрин, докато шофираше през тунела „Вил Мари“ от дома си в Източен Монреал към работното си място, тя виждаше. Чува-ше. Усещаше неизбежността.

Първият знак щеше да бъде експлозия от червени светлини, когато шофьорите натиснат рязко спирачките си. Камионът от-пред щеше да завие внезапно, гумите му щяха да поднесат и тежката машина щеше да се блъсне странично. Адски писък щеше да отекне в коравите стени, да се стрелне към нея и да я погълне. Клаксони, аларми, спирачки, крещене.

Тогава Одри щеше да види как от тавана се откъсват огромни парчета бетон и повличат след себе си плетеница от метални вени и сухожилия. Щеше да рухне скелетът на тунела, който поддържаше цялата структура. И целия град Монреал.

До днес.

Тогава, тогава... кръгът от дневна светлина в дъното на тунела щеше да се затвори. Като око.

След него – мрак.

И дълго, дълго очакване. Да бъде смазана.

Всяка сутрин и всяка вечер, докато Одри Вилньов минаваше с автомобила си през инженерното чудо, което свързваше двата края на града, структурата се сгромолясваше.

– Всичко ще бъде наред. – Жената се изсмя тихичко на себе си. – Всичко ще бъде наред.

Увеличи звука на радиото и запя в един глас с музиката.

Но по ръцете ѝ, хванали волана, все така лазеха тръпки, дланите ѝ започнаха да изстиват и да се сковават, а сърцето ѝ затуптя бясно. Върху предното стъкло на колата се плисна вълна от киша. Чистачките я отмиха и оставиха след себе си полумесец от мътни ивици.

Колоната от автомобили отпред намали скоростта. После спря.

Очите на Одри се разшириха. Такова нещо не ѝ се бе случвало никога преди. И без това пътуването през тунела бе ужасно преживяване. Но да стои неподвижно в него беше невъобразимо. Мозъкът ѝ се вцепени.

– Всичко ще бъде наред.

Но не можеше да чуе собствения си глас – толкова бе тъничък, че не успяваше да надвие оглушителното бучене в главата ѝ.

Жената заключи вратата отвътре с лакът. Не за да попречи на някого да влезе, а за да не позволи на себе си да излезе. Плах опит да спре непреодолимото си желание да се втурне навън и да бяга, да бяга с писъци, докато не се измъкне от тунела. Стисна волана. Здраво. По-здраво. Още по-здраво.

Стрелна с поглед опръсканата с кал близка стена, тавана, отсрещната стена.

Пукнатините.

Мили боже, пукнатините.

И немарливите опити да бъдат замазани.

Не ремонтирани, а прикрити.

„Това не означава, че тунелът ще рухне“ – уверяваше сама себе си.

Но пукнатините се разширяваха и поглъщаха разума ѝ. Всички чудовища от кошмарите ѝ се материализираха и започнаха да изпълзят и да се протягат към нея през ужасните процеци.

Одри спря музиката, за да се концентрира, изострила вниманието си до краен предел. Колата пред нея се придвижи едва забележимо. И отново спря.

– Давай, давай, давай! – повтаряше умолително.

Но Одри Вилньов беше в капана на ужаса. Нямахше къде да избяга. И ако тунелът беше страшен, онова, което я очакваше в сивия декемврийски ден отвън, беше още по-лошо.

От много дни, седмици, месеци, дори години – ако трябваше да е напълно честна – тя знаеше, че чудовищата съществуват. Живееха в пукнатините на тунелите, в тъмните улички и в спретнати, подредени къщички. Носеха имена като Франкенщайн, Дракула, Марта, Дейвид и Пиер. И почти винаги човек се натъкваше на тях, където най-малко очакваше.

Надзърна в огледалото за обратно виждане и оттам я изгледаха две уплашени кафяви очи. Но в отражението забеляза и своето спасение. Сребърния куршум. Дървения кол.

Красива празнична рокля.

Посветила бе часове наред, за да я ушие. Можеше – трябваше – да прекара това време в опаковане на коледни подаръци за съпруга и дъщерите си. Да пече курабийки във формата на звездички, ангели и весели снежни човеци с копчета от бонбони и желирани очички.

Вместо това всяка вечер, щом се прибереше у дома, Одри Вилньов слизаше направо в мазето при шевната си машина. Надвесена над изумруденозеления плат, бе извезала всичките си надежди в шеговете на тази празнична рокля.

В съдбоносната вечер щеше да я облече, да се появи на коледното тържество, да се озърне и да почувства изненаданите погледи върху себе си. В прилепналата зелена дреха невзрачната до този момент Одри Вилньов щеше да бъде в центъра на вниманието. Но целта ѝ не беше да привлеча вниманието на всички присъстващи. Само на един мъж. А когато той я забележеше, можеше да си отдъхне.

Щеше да му прехвърли бремето си и животът ѝ щеше да си продължи постарому. Пукнатините щяха да бъдат поправени. Проблемите – изгладени. Чудовищата – изпратени обратно там, където им е мястото.

Пред нея се виждаше изходът към моста „Шамплен“. Обикновено не излизаше оттам, но днес не беше обикновен ден.

Одри пусна мигач и забеляза как шофьорът от съседната кола я изгледа кисело. Накъде пък е тръгнала тази? Всички бяха в капана на задръстването. Но Одри Вилньов бе в още по-ужасен капан. Мъжът ѝ показа среден пръст, което обаче не я обиди. В Квебек този жест бе толкова често срещан, колкото и дружелюбното махане. Ако квебекчани произвеждаха автомобили,

емблемата в центъра на предния капак щеше да е във формата на среден пръст. При нормални обстоятелства Одри щеше да отвърне също толкова „дружелюбно“, но в момента бе твърде заета с други мисли.

Престрой се в най-дясната лента, към изхода към моста. Стената на тунела бе на метри от нея. Ако се протегнеше, можеше да вкара юмрук в някоя от дупките.

– Всичко ще бъде наред.

Одри Вилньов знаеше, че може да я очаква какво ли не, но нещата едва ли щяха да бъдат „наред“.

 ВТОРА ГЛАВА

– **В**зemi си твоя шибана патица – сопна се Рут и притисна Роза малко по-плътнo към себе си. Жив пухен юрган.

Констанс Пино се усмихна и отправи поглед напред. Преди четири дни нямаше дори да ѝ мине през ума да си взима патица, но в момента всъщност завиждаше на Рут за Роза. И то не само заради топлината, която птицата даряваше в мразовития декемврийски ден.

Преди четири дни не би ѝ хрумнало да се разделя с удобния стол край камината в бистрото, за да седне на ледената пейка редом до жена, която бе или пияна, или побъркана. Но ето че беше тук.

Преди четири дни Констанс Пино нямаше представа, че топлината може да приема много различни форми. Както и здравият разум. Вече знаеше.

– Заааа-щитаааа! – изкрещя Рут към младежите, които играеха върху заледеното езеро. – За бога, Ейми Патерсън, Роза ще се справи по-добре от теб!

Ейми префуча на кънките си край двете жени и Констанс я чу да казва нещо като „патица“. Или „баница“. Или...

– Обожават ме – поясни Рут на Констанс. Или на Роза. Или на празното пространство.

– Страхуват се от теб – отвърна Констанс.

Възрастната поетеса я стрелна с преценяващ поглед:

– Ти пък още ли си жива? Мислех, че вече си умряла.

Констанс се засмя и облачето от веселие се понесе над селския площад, за да се слее с пушека от комините.

Преди четири дни си мислеше, че никога повече няма да се засмее. Но докато глезените ѝ тънеха в снега, а задникът ѝ мръзнеше на пейката до Рут, бе открила още запаси. Скътани. Тук, в Трите бора. Където пазеха смеха.

Двете жени наблюдаваха суматохата на селския площад мълчаливо, ако не се броеше някое и друго изкрякване, за което Констанс се надяваше, че идва от патицата.

Въпреки че бяха приблизително на еднакви години, двете старици бяха пълни противоположности. Докато Констанс беше мека, Рут беше твърда. Докато косата на гостенката беше копринена, дълга и прибрана в прилежен кок, прическата на Рут бе грубовата и късо подстригана. Докато Констанс бе закръглена, Рут бе ръбеста. Остра и бодлива.

Роза се раздвижи и разпери криле. Плъзна се от коленете на поетесата върху заснежената пейка и прецапа няколкото стъпки до Констанс. Покачи се в нейния скут и се настани там.

Рут присви очи. Но не помръдна.

Валеше ден и нощ, откакто Констанс пристигна в Трите бора. Възрастната жена бе прекарала целия си съзнателен живот в Монреал и бе забравила колко красив всъщност може да бъде снегът. Свикнала бе да мисли за него като за нещо, което трябва да бъде отстранено. Боклук, който пада от небето.

Но това тук бе снегът от нейното детство. Весел, игрив, ярък и чист. Колкото повече, толкова по-хубаво. Беше създаден за игра.

Трупаше се върху покривите на каменните къщи, на дъсчените къщи и на сградите от розови тухли, които ограждаха селския площад. Ръсеше се върху бистрото и книжарницата, пекарната и смесения магазин. На Констанс ѝ изглеждаше така, сякаш някой алхимик бе запретнал ръкави и резултатът от труда му беше Трите бора. Изникнало от нищото и кацнало в тази долина. А може би, подобно на снега, мъничкото селце бе паднало от небето, за да се превърне в меката постеля, където могат да се приземят всички онези, които също падат.

Когато Констанс пристигна за пръв път и паркира автомобила си пред книжарницата на Мирна, я тревожеше, че снежната вихрушка прераства във виелица.